

Η έξοδος από την ΕΕ απαιτεί Κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ενώ η οικονομική καταστροφή της ανεργίας, της φτώχειας και της διάλυσης των κοινωνικών υπηρεσιών εντείνεται, η ελληνική κοινωνία, ενόψει εκλογών, είναι πνιγμένη σε ψευτοδιλήμματα που γίνονται ποτάμι (ουδεμία σχέση με το κόμμα-ανέκδοτο των μίντια που διάφοροι όμως, υποτίθεται σοβαροί, διανοητές που είναι υποψήφιοι, δεν το βλέπουν καθόλου έτσι!). Από τη μια μεριά, τα κόμματα της Κοινοβουλευτικής Χούντας βάζουν το δίλημμα «κανονικότητα ή το χάος» (του ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.), όπου «κανονικότητα» σημαίνει την παραπάνω καταστροφή, συν την άδεια που θα μας δώσει η Υπερεθνική ελίτ να συνεχίσουμε να δανειζόμαστε από τις Τράπεζές της! Από την άλλη, το δίλημμα για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι «Σαμαράς/Μέρκελ ή ΣΥΡΙΖΑ», λες και είναι οι «κακοί» Μέρκελ και Σόμπλε που επιβάλουν τις καταστροφικές πολιτικές και όχι η ΕΕ και το ΔΝΤ, δηλαδή η ίδια η Υ/Ε! Για το ΚΚΕ, το δίλημμα είναι «συνέχιση της καταστροφής ή λαϊκή εξουσία με την έννοια της σοσιαλιστικής επανάστασης» που, με την απουσία μεταβατικού προγράμματος, παραπέμπει σε πολλά τέρμινα. Τέλος, ακόμη χειρότερα, οργανώσεις που δήθεν είναι στα αριστερά του ΚΚΕ πετούν μεν στην εκλογική τους διακήρυξη το σύνθημα «Έξω τώρα από το Ευρώ και την ΕΕ», αλλά στο κείμενο συνδέουν την «αποδέσμευση» από την ΕΕ με την «αντικαπιταλιστική ρήξη». Εντούτοις, δεν διστάζουν να κατηγορούν το ΚΚΕ ότι παραπέμπει στο «ακαθόριστο μέλλον» της λαϊκής εξουσίας, προφανώς γιατί το μέλλον της «αντικαπιταλιστικής ρήξης» είναι περισσότερο καθορισμένο!

Είναι φανερό, επομένως, ότι κανένα κόμμα ή οργάνωση που μετέχει στις εκλογές, αριστερό ή δεξιό (συμπεριλαμβανομένης της ΧΑ), δεν θέτει θέμα άμεσης και μονομερούς εξόδου από την ΕΕ που αποτελεί την αναγκαία προϋπόθεση για την έξοδο της χώρας από την οικονομική καταστροφή. Μια καταστροφή, που για τα θύματα της παγκοσμιοποίησης (δηλαδή την συντριπτική πλειοψηφία του Λαού) θα μονιμοποιηθεί στο στάδιο της «κανονικότητας» που σπρώχνουν σήμερα τη χώρα οι ξένες ελίτ και οι ντόπιοι τοποτηρητές τους, με την ουσιαστική ανοχή της Αριστεράς που δεν θέτει θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ. Όμως, η έξοδος από την ΕΕ δεν είναι αυτοσκοπός. Είναι μέσο ώστε να βγουν από την οικονομική καταστροφή τα κατώτερα λαϊκά στρώματα, μέσα από κοινωνικούς ελέγχους πάνω στις αγορές, που προϋποθέτουν εθνική και οικονομική κυριαρχία. Δεν έχει επομένως νόημα μία έξοδος από την ΕΕ που απλά θα στόχευε να υποστηριχθούν κάποια τμήματα των ελίτ που βλέπουν συμφερότερη, για τα ειδικά συμφέροντά τους, τη θέση της χώρας έξω από την ΕΕ.

Ακόμη, η έξοδος από την ΕΕ προϋποθέτει όχι μόνο την άμεση και μονομερή έξοδο από την ΕΕ, αλλά και από άλλους συναφείς διεθνείς οργανισμούς που ακυρώνουν τη δυνατότητα εθνικής και οικονομικής κυριαρχίας (ΝΑΤΟ, ΠΟΕ κ.λπ.). Η έξοδος από το ΝΑΤΟ και νέοι γεωπολιτικοί προσανατολισμοί θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν την εθνική κυριαρχία, ενώ η έξοδος από τον ΠΟΕ, μαζί με αυτή από την ΕΕ, θα εξασφάλιζαν την οικονομική κυριαρχία αλλά και την δυνατότητα οικονομικής αυτοδυναμίας. Δηλαδή, η έξοδος από την ΕΕ καθεαυτή δεν έχει νόημα, εάν δεν συνοδεύεται από βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα μέτρα αναγκαία για την οικονομική αυτοδυναμία. Χωρίς τη δημιουργία αυτοδύναμης παραγωγικής δομής για την κάλυψη των αναγκών μας, αλλά και την παραγωγή εξαγωγίμων αγαθών και υπηρεσιών (ιδιαίτερα σε χώρες που επίσης αγωνίζονται ενάντια στην ΝΔΤ), για τις ανάγκες που δεν θα

κάλυπτε η παραγωγή μας, και χωρίς τη δημιουργία αντίστοιχου καταναλωτικού προτύπου, η απλή έξοδος από την ΕΕ θα μπορούσε να οδηγήσει σε αντίστοιχη με τη σημερινή οικονομική καταστροφή.

Με άλλα λόγια, η έξοδος από την ΕΕ απαιτεί μεταβατικό πρόγραμμα για την μετά την έξοδο πορεία (και όχι για την επίτευξη της ίδιας της εξόδου, όπως αποπροσανατολιστικά ζητούν «αντικαπιταλιστικές» οργανώσεις). Η ίδια η συστημική αλλαγή δεν μπορεί να είναι στόχος ενός μεταβατικού προγράμματος. Πρώτον, γιατί χωρίς εθνική κυριαρχία είναι αδύνατος ο αγώνας για συστημική αλλαγή, εφόσον θα απουσιάζουν τόσο οι αντικειμενικές όσο και οι υποκειμενικές συνθήκες γι αυτή. Και, σήμερα, ζούμε κάτω από συνθήκες Κατοχής, που δεν είναι μεν στρατιωτική, αλλά είναι ακόμη πιο ολοκληρωτική γιατί καλύπτει κάθε πλευρά της κοινωνικής ζωής, οικονομική, πολιτική και πολιτιστική. Ενώ, όμως, στην Γερμανική Κατοχή τα Λαϊκά Αντιστασιακά Μέτωπα σε κάθε χώρα είχαν βασικό τους στόχο την Εθνική Απελευθέρωση και απώτερο μόνο στόχο την κοινωνική, ένα αντίστοιχο Μέτωπο σήμερα αναγκαστικά θα αγωνιζόταν τόσο για την Εθνική όσο και για την Κοινωνική Απελευθέρωση, αφού δεν νοείται πια εθνική απελευθέρωση χωρίς την κοινωνική απελευθέρωση από τις ντόπιες και ξένες ελίτ. Το θέμα, όμως, της συστημικής αλλαγής πρέπει να λυθεί δημοκρατικά από τον λαό μετά την ανάκτηση Εθνικής Κυριαρχίας, δηλαδή μετά τη κατάργηση της κατάστασης προτεκτοράτου στην οποία βρίσκεται σήμερα η χώρα.

Υ.Γ. Το προηγούμενο άρθρο μου για τον μύθο της ανόδου του φασισμού ήταν βέβαια αναμενόμενο ότι θα προκαλούσε αντιδράσεις σε «αντιφασίστες». Εκείνο που δεν ήταν όμως τόσο αναμενόμενο (μολονότι δεν συμβαίνει πρώτη φορά) είναι ανώνυμοι λασπολόγοι που δηλώνουν υποστηρικτές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (η οποία άλλωστε πρωτοστατεί στον «αντιφασιστικό» αγώνα) να εκτοξεύουν λάσπη κατά του γράφοντος («φασίστας», «άνθρωπος της νύχτας» κ.λπ.) και να καταφεύγουν σε ιστοσελίδες προφανώς φιλόξενες σε συκοφαντικά και υβριστικά σχόλια, χάριν της... «ελευθερίας του (λασπο)Λόγου»! Και οι μεν λασπολόγοι, είτε «εν υπηρεσία», είτε όχι, ενεργούν έτσι επειδή ακριβώς δεν μπορούν να αντιπαρατεθούν δημόσια με επιχειρήματα σε πολιτικές θέσεις και, όντας και θρασύδειλοι, προτιμούν να δρουν «εκ του ασφαλούς». Εάν όμως η «αντικαπιταλιστική» Αριστερά αυτού του είδους δεν στιγματίσει δημόσια παρόμοιες λασπολογικές επιθέσεις, απλώς θα φανερώσει την σύμπραξη της με τον φασισμό των «αντιφασιστών» και την συνακόλουθη επιχειρούμενη ιδεολογική τρομοκρατία, και θα πρέπει να κριθεί ανάλογα από τους ψηφοφόρους στις επερχόμενες εκλογές...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_04_27.html